

RECEPȚIE

Un bărbat intră în spital și se duce glonț la recepție. E scund, dar compensează prin corpolență. Vine spre noi de parc-ar fi pornit la război și mă pregătesc pentru impact.

— Am o programare!

Yinka scrâșnește din dinți și-i oferă zâmbetul ei de milioane:

— Bună dimineața, domnule, îmi spuneți cum vă numiți?

El îi aruncă numele, iar ea verifică fișele, luându-le la rând pe îndelete. Nimeni n-o poate grăbi pe Yinka, dar dac-o calci pe nervi, o să se miște intenționat și mai încet. În curând, bărbatul începe să bată cu degetele în masă, apoi să tropăie. Ea ridică ochii și-l cercetează printre gene, apoi își coboară iar privirea și-și continuă căutarea. Obrajii bărbatului

încep să se umfle – e pe punctul de a exploda. Stau în cumpănă dacă să intervin și să dezamorsez situația, dar poate că Yinkăi nu i-ar strica să țipe cineva la ea, așa că mă instalez comod și mă uit la ei.

Telefonul meu se aprinde și-i arunc o privire. E Ayoola. E a treia oară când sună, dar n-am chef să vorbesc cu ea. Poate că sună pentru că a mai băgat un bărbat în mormânt înainte de vreme sau poate că vrea să mă întrebe dacă pot să cumpăr ouă în drum spre casă. Oricum, nu răspund.

— Aha, uite-o, exclamă Yinka, deși am văzut-o examinând aceeași fișă de două ori și continuând căutarea. Bărbatul dă aerul afară pe nări.

— Domnule, ați întârziat 30 de minute la programare.

— Ha?

E rândul ei să dea aerul afară.

E o dimineață neobișnuit de liniștită. De unde stăm noi se vede toată lumea de la recepție. E un spațiu de formă arcuită, cu biroul de recepție și canapelele îndreptate spre intrare și spre televizorul mare. Dacă am stinge din lumini, am avea o sală de cinema numai pentru noi. Canapelele sunt într-o nuanță intensă de grenă, dar tot ce e în jur e lipsit

de culoare (decoratorul nu s-a străduit să exploreze noi orizonturi). Dacă spitalele ar avea steag, ar fi un steag alb – simbolul universal al capitulării.

O fetiță dă fuga din camera de joacă să-și întâmpine mama, apoi fuge iar înăuntru. În sală nu mai așteaptă nimeni să fie luat în primire decât bărbatul care tocmai o calcă pe nervi pe Yinka. Ea își îndepărtează o buclă de păr monrovia¹ care-i intra în ochi și-l pironeste cu privirea.

— Ați mâncat azi, domnule?

— Nu.

— Așa, bun. În fișa dumneavoastră scrie că n-ați mai făcut de mult un test de glicemie. Vreți să facem?

— Da. Treceți-l acolo. Cât costă?

Ea îi spune prețul, iar el scoate un șuierat.

— Sunteți total nebuni. Și pentru ce, mă rog, îmi trebuie așa ceva? Vă aruncați la prețuri de zici că voi achitați factura omului!

Yinka se uită spre mine; știu că vrea să se asigure că sunt încă acolo, cu ochii pe ea. Probabil își aduce aminte că, dacă forțează nota, va fi nevoită

---

¹ De la Monrovia, capitala statului vest-african Liberia.

Sora mea, ucigașa în serie

să-mi asculte discursul îndelung exersat despre regulamentul și cultura de la St Peter. Oftează și zâmbește.

— Îmi pare rău, domnule. Vă rog să luați loc și vă anunț când vă poate primi doctorul.

— Adică nu e liber în momentul ăsta?

Ea scutură scurt din cap, în timp ce bărbatul se așază pe scaun și ne roagă să schimbăm canalul. Yinka trage câteva înjurături în barbă, întreruptă doar de strigătele de încântare ale copilei din camera de joacă însorită și de comentariul meciului de fotbal de la televizor.

MUZICĂ

Din camera Ayoolei bubuie muzica și nu-mi vine să intru. Ascultă „I Wanna Dance with Somebody“ a lui Whitney Houston. Ar fi mai adecvat să-și pună Enya sau Lourde, ceva solemn sau de dor în loc de echivalentul muzical al unui pachet de M&M.

Aș vrea să fac un duș, să-mi spăl mirosul de dezinfectant din piele, dar în loc de asta deschid ușa și mă strecor în cameră. Ea nu-mi simte prezența. Sora mea își bățâie șoldurile dintr-o parte într-alta, iar picioarele ei desculțe mângâie covorul alb de blană în timp ce pășește de colo până colo. Mișcările ei nu sunt în niciun caz ritmice; sunt mișcările cuiva care nu are public și nu se supune niciunei reguli. E un dans de om tânăr și plin de viață.

Cu câteva zile în urmă, am aruncat amândouă un om în mare; și uite că ea dansează. Mă sprijin de

Sora mea, ucigaşa în serie

un perete și o privesc, încercând să înțeleg; numai că privirea mi-e atrasă de picturile sofisticate din fața mea. La un moment dat, era prietenă cu un artist care i-a pictat tușele negre, îndrăznețe, pe zidul altfel complet alb. Nu se potrivesc cu restul camerei eterice, cu mobila ei albă și jucăriile de pluș. Mai bine picta un înger sau o zână. Intuiesc că el sperase ca gestul lui generos să-i asigure un loc în inima ei; sau măcar în patul ei. Dar strădaniile lui nu i-au adus decât o mângâiere pe cap (era scund și avea dinții înghesuiți) și o cutie de Cola.

Ea începe să cânte – fals. Îmi dreg glasul.

— Ayoola.

Se întoarce spre mine, fără să se oprească din dans; zâmbetul i se lățește.

— Cum a fost la serviciu?

— A fost bine.

— Mișto.

Bățâie din șolduri și îndoie genunchii.

— Te-am sunat.

— Am fost ocupată.

— Voiam să vin să te scot la prânz.

— Mersi, dar nu-i nevoie. De obicei mănânc de prânz la serviciu.

— OK.

— Ayoola.

— Hmmm?

— Poate c-ar trebui să iau eu cuțitul.

Se mișcă tot mai încet, până când nu mai face decât să se legene dintr-o parte într-alta, rotind din când în când brațul.

— Cum?

— Am zis că poate ar trebui să iau eu cuțitul.

— De ce ?

— Păi... ție nu-ți trebuie.

Se gândește la ce i-am spus. Cam cât ar dura ca focul să mistuie o hârtie.

— Nu, mersi. Cred că mai bine stă la mine.

Ritmul mișcărilor ei devine mai alert. Hotărâsc să schimb abordarea. Îi iau iPod-ul și reduc volumul. Ea se întoarce din nou spre mine și se încruntă.

— Acum ce mai e?

— Știi, nu e o idee bună să stea la tine, în caz că vine poliția să facă percheziție în casă. Poți să-l arunci în lagună, ca să riști mai puțin să te prindă.

Ea încrucișează brațele și-și mijește ochii. Ne privim o clipă una pe alta, apoi ea oftează și lasă brațele să cadă.

— Cuțitul e important pentru mine, Korede. E tot ce mi-a rămas de la el.

Poate că vorbele ei ar avea ceva greutate dacă și-ar ține discursul în fața altui public. Dar pe mine nu mă poate păcăli. E un mister dacă Ayoola e sau nu capabilă să simtă mare lucru.

Mă întreb unde ține cuțitul. Nu l-am zărit niciodată, cu excepția momentelor când în fața mea zăcea un trup însângerat, și uneori nici măcar atunci. Nu știu de ce nu mi-o pot închipui înjunghiind pe cineva decât dacă ține exact acel cuțit în mână. Aproape ca și cum cuțitul ar ucide, și nu ea. Dar până la urmă, e chiar atât de greu de crezut? Cine poate ști dacă un obiect nu are propriile lui scopuri? Cine poate ști dacă nu cumva e supus în continuare scopurilor colective ale foștilor stăpâni?

TATA

Ayoola a moștenit cuțitul de la el (și când spun „a moștenit“, asta înseamnă că și l-a însușit singură înainte ca rămășițele lui să se răcească în groapă). Era firesc să-l ia ea, când tata fusese atât de mândru de el.

Îl ținea în teacă, încuiat într-un sertar; dar când aveam musafiri, îl scotea și se fudulea cu el. De obicei, prezentarea era însoțită de o poveste.

Uneori, cuțitul era un dar de la un coleg de la universitate, Tom; care i-l oferise pentru că tata i-ar fi salvat viața în timpul unui accident de navigație. Alteori, smulsese cuțitul din mâna unui soldat care încercase să-l omoare cu el. În sfârșit (asta era preferata lui), făcuse o afacere atât de profitabilă cu un șeic, încât fusese lăsat să aleagă între fiica șeicului și ultimul cuțit făcut de un meșter care era de mult oale și ulcele. Cum fata era sașie, luase cuțitul.

Au fost singurele povești de noapte bună de care am avut parte. Iar nouă ne plăcea momentul când tata scotea cuțitul, iar musafirul dădea înapoi instinctiv. Râzând de el, tata îl încuraja să cercezeze arma. Musafirul scotea câte un „oau“ și câte un „uu“, iar tata dădea din cap, acceptând laudele. Apoi cineva punea întrebarea pe care o așteptase – de unde-l ai –, iar tata privea cuțitul de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară, îl întorcea pe toate fețele (timp în care poate că hotăra ce poveste să spună) și într-un sfârșit se punea pe povestit. Dacă tușa Taiwo știa adevărata poveste, atunci o ținea pentru ea. Când venea în vizită, îl urmărea la fel de vrăjită ca musafirii.

După ce plecau, el lustruia cuțitul, ștergând orice amintire a mâinilor care-l atinseseră. Era meticolos. Scotea toate lucrurile de care avea nevoie, le aranja pe masă și-și vedea de treabă pe îndelete. Îmi plăcea să mă uit la el, dar niciodată n-aveam răbdare până termina.

La un moment dat, Ayoola a intrat în biroul lui și a găsit sertarul descuiat. A luat cuțitul și l-a mozo-lit de ciocolata pe care o ținea în mână. Când s-a întors tata, a găsit-o în cameră și a scos-o afară de

OYINKAN BRAITHWAITE

păr. Ea urla. Am apărut și eu exact când o azvârlea prin cameră.

Nu mă mir că ea a luat cuțitul. Dacăș fi avut prezență de spirit, aș fi ajuns eu prima la el și l-aș fi făcut praf cu un ciocan.

CUȚIT

L-o fi ținând sub patul ei *queen size* sau în sertare? L-o fi ascuns în mormanul de haine pe care l-a îndesat în garderobă? Ochii ei îi urmăresc pe ai mei.

— Sper că n-ai de gând să vii aici hoțește și să-l iei, nu?

— Nu înțeleg la ce-ți trebuie. Dă-mi-l mie, că am eu grijă de el.

Ea oftează și clatină din cap.

— Nu.